

Калоян Гигилев

Пътешествие

Беше утро, ясно пролетно утро и незнайно защо, но небето беше кристално чисто ... Твърде необичайно за тези географски ширини и то по това време на годината, и все пак някой имаше все още светли мисли в съзнанието си.

Реката, която минаваше през местността не бе голяма, нито дълбока и въпреки това съдържаше изключително голям брой водни обитатели, сякаш намерили утеха от „съвършеният вид“. Странно защо, но дърветата издигаха могъщите си корони само от единият бряг на реката формирайки величествена и тайнствена гора. От другата страна хълмовете не бяха покрити с дървета, а само отделни храстчета се сгушваха тихо в тях.

„Хармония“ мислеше си Томас, докато приближаваше малкото мостче „... дали Древните са се възхищавали на тази красота, на този мир? ... Сигурно не! Това е било част от тях и те от него. На нас това вече ни липсва.“

Томас беше младеж, подрастващо младо момче, което преоткриваше света наоколо със сетивата на творец. Всички в селото разказваха колко спокойни и сигурни се чувстват, когато той е наблизо и Томас наистина бе творец, творец на доброта. А може би съществата като него бяха от ново поколение, или пък тях винаги ги е имало. Е, все още никой не знае, но едно е сигурно... че ги има!

Той спря по средата на моста и се обърна срещу течението. Правеше си такива разходки до тук рядко, въпреки, че страшно му харесваше, но когато стъпеше на дървеното мостче магията на реката го завладяваше и нейният вълшебен вихър не го пускаше да си отиде. Това го плашеше всеки път, но и така го беше завладяло сега в омайно „отровната“ си прегръдка, че той не намираше сили да помръдне ... само гледаше напред срещу течението и поглъщаше всичко, което го връхлита. Можеше да чуе песните на бързеите, шептението на водните създания, но най-вече усещаше приливът на безкрайната енергия течеща към него.

Сега беше усвоил напълно предаденото му и само възприемаше потокът от информация. Пред погледът му се сменяха хиляди картини бидейки на хиляди места едновременно. Пътуваше през пространството, а светлината все не можеше да го достигне и разпръскваше частиците си напосоки от яд.

Вълшебни страни се разпростираха отвъд безкрая поглъщани от чудовишни морски вълни, сред които изникваха приказните кули на неземни царства, превръщайки се в заснежени планински върхове, гдето планински господари разперваха криле като урагани от прозрачен вятър

... Недостижими обекти прекосяваха разстоянията между звездите и се сливаха с невероятни орбитални комплекси, като непрекъснат кръговрат без начало. Неуморими комети и астероиди танцуваха ръка за ръка наред театралната сцена на галактическата спирала и носеха навред ценността – животът.

Изведнъж всичко започна да избледнява и да се свива до ужасяващи размери, докато в един момент... БЛЯСЪК!

Томас се олюля, но в този момент някой го хвана за ръката и той запази равновесие. Разтърси глава и премигна стреснато, обърна се настрани и ...

* * *

Тя бе красива и изключително любезна както той разбра по пътя към селото ... и бе дошла от ДРУГАТА СТРАНА ... А дали той не я беше повикал ...

26.07.2000

КРАЙ

© 2000 Калоян Гигилев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/495>]